

Володимир Боєру

аспірант кафедри цивільно-правових дисциплін
 юридичного факультету
 Львівського державного університету внутрішніх справ,
 голова громадської організації
 “Агенція з питань виконання рішень”
 (Київ, Україна)
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3204-9725>
 boyeru@ukr.net

УДК 347.9

ЗНАЧЕННЯ І ВІДПОВІДНІСТЬ НАЗВИ ПРОФЕСІЇ ПРИВАТНОГО ВИКОНАВЦЯ ЙОГО ПРАВОВОМУ СТАТУСУ*

АНОТАЦІЯ. У статті досліджено один із напрямів підвищення ефективності виконавчого провадження через зміну назв професії “державний” і “приватний виконавець” на більш відповідні до їхнього правового статусу (прав та обов’язків) таких суб’єктів. Розглянуто некоректне найменування цих професій як один із багатьох чинників, що призводять до неправильного розуміння повноважень виконавця учасниками виконавчого провадження і, як наслідок, їхньої деструктивної процесуальної поведінки. З метою всебічного вивчення розглянуто існуючий досвід у просторовій та часовій площині – закордонний та історичний. Наведено приклади назв професій, до повноважень яких у різні часи належали функції примусового виконання рішень. Назви таких професій відрізнялися семантично – залежно від особливостей їхніх функцій, місця у відповідній системі – тіун, вірник, мечник, емець, отрок.

У численних вітчизняних публікаціях, присвячених сучасному закордонному досвіду примусового виконання рішень судів та інших юрисдикційних органів, суб’єктів примусового виконання рішень називають переважно судовими виконавцями. Спростовано нав’язане формулювання і наведено приклади найменування відповідної професії у різних країнах світу: Франції – *Huissier de justice* – судовий офіцер, Німеччині – *justizwachtmeister* – судовий службовець, який здійснює нагляд, Італії – *ufficiale giudiziario* – офіційний судовий представник.

У дослідженні розглянуто причини виникнення хибної назви професії приватного виконавця, яка з’явилася “на противагу” державному виконавцю, яка, зі свого боку, також є наслідком логічної хиби і містить слово “державний” тільки для доповнення надто вживаного у побуті слова “виконавець”.

Окрім того, із посиланням на закордонний досвід, розглянуто перспективу наділення виконавців функцією констатації юридичних фактів, оскільки у сфері юстиції вона є доволі близькою за сутністю до тих функцій, що зараз покладено на виконавців. Запропоновано, що повноваження виконавців мають вийти за межі

* Стаття є продовженням досліджень автора із цієї тематики. Див.: В Боєру, ‘До питання приведення назви професії державного і приватного виконавця у відповідність їхнім повноваженням’ в *Актуальні проблеми приватного права в умовах євроінтеграційних процесів в Україні: збірник тез доповідей учасників науково-практичного семінару* (Долинська М, Красницький І, Юркевич Ю заг ред, ЛьвДУВС 2020) 12–6.

суто виконавчого процесу, однак залишитися у межах виконання функцій забезпечення правосуддя.

З урахуванням трьох наведених аспектів зроблено висновок про неправильність сучасної назви професії “державний”, “приватний виконавець”, їхнього статусу, а також запропоновано змінити та уніфікувати назви професії на “офіцер юстиції”.

Ключові слова: державний виконавець; приватний виконавець; офіцер юстиції; статус виконавця; реформа виконавчого провадження.

Держава і суспільство постійно шукають шляхи вдосконалення механізму та підвищення ефективності примусового виконання рішень юрисдикційних органів. Очевидно, що якість (оперативність і повнота) реалізації судових рішень у країні безпосередньо визначає й ефективність судової системи як такої. Чимало українських учених у своїх дослідженнях приділяло увагу питанням підвищення ефективності існуючого механізму виконання рішень. Із запровадженням в Україні концептуально нового підходу до виконання – появою змішаної системи примусового виконання, ефективність процедури виконання зросла, проте виникли нові проблеми, що потребують розв’язання.

Структуризація причин низької ефективності виконання рішень юрисдикційних органів¹ дала змогу виявити важливі проблеми механізму виконавчого провадження і правильно визначити їх місце в концепції подальших змін. Недостатню увагу з боку як учених, так і посадовців Міністерства юстиції України приділено такій проблемі, як суб’єктивне сприйняття боржником статусу державного та приватного виконавця, а також неправильне ставлення боржника до суті виконавчого провадження. Наслідком правового нігілізму серед широкого кола пересічного населення є зневажливе ставлення до статусу виконавця та неусвідомлення можливих наслідків невиконання рішень юрисдикційних органів. Ефективної державної політики, спрямованої на правоосвітницьку діяльність щодо авторитетності судового рішення й обов’язковості його виконання не існує. Натомість у суспільстві за допомогою соціальних мереж та засобів масової інформації постійно зростає популярність деструктивних неправових тез, згідно з якими у “вікно Овертона” потрапляє схвалення ухилення від дотримання закону, ухилення від виконання судових рішень, заподіяння тілесних ушкоджень (та смерті), зокрема, суддям і виконавцям судових рішень та рішень інших юрисдикційних органів.

Нами доведено, що брак розуміння правового статусу державного чи приватного виконавця боржником (або іншою особою, що має визначальний вплив на поведінку боржника) є однією з суттєвих причин низької ефективності виконавчого провадження. Усвідомлення борж-

¹ В Боєру, ‘Структуризація причин низького рівня ефективності виконання рішень юрисдикційних органів в Україні’ (2020) 5 Юридичний науковий електронний журнал 48–54.

никами наслідків ухилення від виконання рішення (у частині випадків) зумовило би добровільне виконання до початку примусового виконання або одразу після його початку. Це не тільки дещо підвищило би загальний відсоток виконуваності рішень, а й звільнило би частину ресурсу (зокрема, часу та фінансів) виконавців на вжиття заходів примусового виконання решти рішень.

Ставлення сторони боржника до виконавця має вкрай важливе значення. Воно формується суб'єктивно та індивідуально, проте однаково ґрунтується на низці обставин. До прикладу, державному виконавцю, який працює у занедбаному кабінеті, без форменого одягу та засобів захисту, досить складно викликати почуття поваги і продемонструвати свій авторитет боржникові, тому важче змотивувати до виконання рішення. Факторів, що впливають на формування авторитету професії, суспільного статусу виконавця чимало. Одним із них є назва професії.

На проблему невідповідності назви професії статусу виконавця уже звертали увагу деякі науковці. Так, до проблемних питань сучасного етапу розвитку виконавчого провадження в Україні Р. Миронюк, зокрема, відносить розмежування категорій “приватний виконавець” і “бізнесмен”². Погоджуємося з науковцем у тому, що приватні виконавці перебувають на службі держави, яка делегувала їм певні повноваження. У європейських країнах навіть немає назви “приватний виконавець”, оскільки вона вводить в оману, натомість застосовують термін “судові пристави” або “присяжні виконавці”.

Підтримуємо думку судді Київського окружного адміністративного суду А. Волкова³, який вважає використання термінів “приватний” і “державний” судовий виконавець для визначення осіб, які здійснюють примусове виконання, невдалою ідеєю. На його думку, назва і статус цих осіб мають бути єдиними і відповідати змісту функції, яку вони виконують у правосудді, а не відображати джерело їхнього фінансування. Крім того, він не поділяє ідею розподілу виконавців на державних і приватних, оскільки це тільки викривляє зміст владної функції, яку виконують ці особи. Дуже важливо правильно використовувати юридичну термінологію. Приставка “приватний” створює уявлення про те, що виконання судового рішення – це бізнесова діяльність, насправді ж це абсолютно не так. Виконавець за визначенням не може бути приватним, адже держава делегує цим особам функцію із примусового виконання судових рішень, а для цього наділяє їх владними повноваженнями з розпорядження чу-

² Р. Миронюк, ‘Напрями реформування системи органів виконання судових рішень’ в *Сучасна адміністративно-правова доктрина захисту прав людини: тези доповідей та наукових повідомлень науково-практичної конференції* (Нац юрид ун-т ім Я Мудрого 2015) 60–4.

³ ‘Статус виконавця має бути єдиним, без поділу на державного чи приватного: інтерв’ю Андрія Волкова головному редактору Єгору Желтухину’ (*Юридична газета online*, 03.04.2015) <<https://yur-gazeta.com/interview/status-vikonavcya-mae-buti-edinin-bez-podilu-na-derzhavnogo-chi-privatnogo.html>> (дата звернення: 02.03.2021).

жим майном (майном боржників) без волевиявлення власника. Різниця між державним і приватним виконавцем полягає лише в тому, із якого джерела відбувається фінансування їхньої діяльності: із державного бюджету або на засадах самофінансування. Схожа проблема в нотаріаті, де існують державні і приватні нотаріуси, хоча насправді “приватність” останніх полягає лише в тому, що вони не фінансуються з державного бюджету.

На ранніх етапах реформування системи примусового виконання рішень в Україні професійна спільнота обговорювала різні варіанти назви майбутньої професії приватних виконавців: “присяжні виконавці”, “приватні судові виконавці” та ін. Закон України “Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів”⁴, зрештою, визначив назву нової професії – “приватний виконавець”.

Така назва професії стала наслідком певного ланцюга нелогічних рішень. Термін “приватний виконавець” виник на противагу існуючій професії державного виконавця. Логіка полягала в тому, що “приватний виконавець” буде не державним службовцем, а суб’єктом незалежної професійної діяльності і не фінансуватиметься із державного бюджету, а перебуватиме на самофінансуванні.

Логічна хиба⁵ полягає в тому, що державний виконавець був названий “державним” не через те, що є державним службовцем і не тому, що фінансується з державного бюджету. Будь-який інший державний службовець, як то інспектор податкової служби чи поліцейський, не менш “державні”, ніж державні виконавці.

Термін “державний виконавець” був уведений в українське законодавство Законом України “Про виконавче провадження”⁶. Державний виконавець був названий “державним” лише через те, що термін “виконавець” був занадто загальним і потребував доповнення. Однак словосполучення “державний виконавець” все одно досі викликає логічне запитання – “виконавець чого”?

Цілком погоджуємося з позиціями Р. Миронюка та А. Волкова, що термін “приватний виконавець” виник на противагу існуючому терміну “державний виконавець”, підмінивши поняття, оскільки і державні, і приватні виконавці рівнозначно виконують державну функцію. А слово “державний” у посаді державного виконавця ніколи не було ознакою джерела його фінансування.

⁴ Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 2 червня 2016 р. № 1403-VIII <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19>> (дата звернення: 02.03.2021).

⁵ Англ. *fallacy* – термін логіки, філософії та інших наук, що вивчають пізнання, порушення логічної послідовності, або використання некоректних прийомів для доведення деякого твердження.

⁶ Про виконавче провадження: Закон України від 21 квітня 1999 р. № 606-XIV <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/606-14>> (дата звернення: 02.03.2021).

На практиці більшість пересічного населення і навіть посадовці державних органів та установ часто плутають приватного виконавця з “приватним підприємцем”. Інколи державні органи відмовляють приватним виконавцям у наданні відповідей на запити, оскільки їхні посадові особи не розуміють статусу приватного виконавця, не усвідомлюють, що він є суб’єктом владних повноважень і плутають його з приватною особою.

Тоді як назва професії нотаріуса, прокурора чи судді повною мірою відображає сутність їхнього правового статусу, назва професії виконавця потребує доповнення. Досі у засобах масової інформації часто можна почути словосполучення “судовий виконавець”. Досліджуючи можливість зміни та уніфікації термінології у назві професії державного і приватного виконавця на єдину назву “судовий виконавець”, робимо висновок, що така назва не цілком відповідає статусу виконавця із трьох причин:

- 1) державні та приватні виконавці не входять до складу суду;
- 2) до повноважень державних і приватних виконавців належить виконання не лише судових актів, а й рішень інших юрисдикційних органів;
- 3) з огляду на перспективи подальшого розвитку професії, пов’язані з наділенням виконавців додатковими функціями.

У 2014–2015 рр. у професійних колах лунала пропозиція назвати нову професію “присяжний виконавець”. На нашу думку, така назва є дещо некоректною. Сам термін “присяжний” означає “той, що присягнув”. Однак у світі та, зокрема, в Україні цей термін використовують здебільшого для “присяжних засідателів”, які є непрофесійними особами та здійснюють повноваження на додачу до професійного суду. Тож у разі використання терміна “присяжний” у назві професії виконавця могло би скластися враження про непрофесійність такої особи, діяльність на засадах волонтерства, необов’язковості його вимог. Окрім того, такий поділ на державних виконавців і присяжних виконавців також унеможливило уніфікацію назви професії.

Звернемося до закордонного досвіду. Так, у Польщі виконання рішень покладено на судових виконавців. Проте польською мовою професія називається не “*wykonalca*”, а має власну назву – “*komornik sądowy*”⁷. Прийнято вважати, що у Франції виконання судових рішень покладається на судових виконавців. Проте насправді французькі службовці не називаються просто “виконавцями”, а також мають власну назву професії: *huissier de justice* – судовий офіцер – міністерський державний службовець⁸. Саме слово “*huissier*” означає особу, що провадить певну церемонію, офіційну процедуру (церемоніймейстер). Відповідно, словосполучення “судовий виконавець” взагалі не є перекладом (навіть

⁸ ‘Huissier de justice’ (*Service-public.fr*) <<https://www.service-public.fr/particuliers/vosdroits/F2158>> (accessed: 02.03.2021).

адаптованим) назви посади *huissier de justice*. Адаптований переклад може звучати як “службовець юстиції” чи “офіцер юстиції”.

Процедура примусового виконання судових рішень в Італії врегульована Третьою книгою Цивільного процесуального кодексу⁹. Функції виконання судових актів покладаються на *ufficiale giudiziario*. В українській науковій літературі цих посадовців називають судовими приставами. Однак назва професії перекладається скоріше як “офіційний судовий представник”. Як бачимо, слова “*esecutore*” – “виконавець” у назві професії немає.

Цікавим також є досвід Німеччини. У науковій літературі німецьких посадовців, які виконують судові рішення, називають судовими приставами та реєстраторами. Виконавче провадження регламентується положеннями Книги 8 “Виконання” Цивільного процесуального кодексу Німеччини¹⁰. Такі службовці за німецьким законодавством називаються *justizwachtmeister*, тобто буквально – “судовий службовець, який здійснює нагляд”. Отже, назва професії також не містить слова “виконавець”, є спеціальною та відповідає правовому статусу такого службовця.

У Сполучених Штатах Америки повноваження з виконання судових рішень покладено на Службу Маршалів – перший у країні правоохоронний орган¹¹. До повноважень федеральних маршалів належить чимало й інших функцій – переважно із забезпечення діяльності судів (зокрема, функції судового розпорядника). Саме слово “маршал” має німецьке походження і його первісним значенням є “конюх”, “вершник”.

Низка країн для найменування посадовця, функціями якого є виконання рішень юрисдикційних органів, називає “*bailiff*”. Етимологія цього терміна вказує на його латинське походження і первісне значення “наглядач за маєтком”. Так, первісні значення слів “*bailiff*” та “*marshal*” не містять відсилки до виконання будь-яких формальних юридичних процедур, на відміну від німецького “*justizwachtmeister*” чи французького “*huissier de justice*”.

Відповідно до законодавства, що діє в Росії, функції виконання судових рішень покладаються на судових приставів-виконавців. А в Казахстані пристави та виконавці мають чіткий поділ. Пристави підтримують громадський порядок у залі під час судового засідання, а також під час вчинення виконавцями виконавчих дій, контролюють виконання покарань, не пов’язаних із позбавленням волі, сприяють суду у вчиненні процесуальних дій, забезпечують охорону будівель судів, охорону суддів та інших учасників процесу, охорону судових виконавців та осіб, які беруть участь у виконавчих діях, сприяють судовим виконавцям у приму-

⁹ Codice di procedura civile (Regio Decreto 28 ottobre 1940, n. 1443 in G.U. 28 ottobre 1940) <<https://www.altalex.com/documents/codici-altalex/2015/01/02/codice-di-procedura-civile>> (accessed: 02.03.2021).

¹⁰ ‘Zivilprozessordnung’ (ZPO) <<https://www.gesetze-im-internet.de/zpo/>> (accessed: 02.03.2021).

¹¹ ‘U.S. Marshals Service’ (U.S. Marshals servis) <<https://www.usmarshals.gov/>> (accessed: 02.03.2021).

совому виконанні виконавчих документів¹². Водночас судові виконавці – особи, які здійснюють безпосередньо примусове виконання виконавчих документів¹³.

Однак варто відзначити, що існує ще низка країн, де службовці, на яких покладено функції з примусового виконання рішень юрисдикційних органів, також називаються виконавцями. Серед них, зокрема, Молдова – судові виконавці; Білорусь – судові виконавці; Болгарія – приватний судовий виконавець; Сербія – судовий виконавець; Грузія – приватний виконавець.

Вивчаючи досвід іменування професії особи, уповноваженої на примусове виконання рішень, доцільно, крім просторового аспекту, звернутися також і до часового. Історія розвитку професії виконавця на теренах сучасної України засвідчує існування різних назв залежно від повноважень таких суб'єктів та правової системи, що діяла у відповідному часовому проміжку.

Так, у період княжої доби в договорі Великого Новгороду з Великим князем Ярославом Ярославичем 1270 р. особи, на яких були покладені функції з виконання судових рішень, називалися приставами. Упродовж усього існування князівства обов'язки з виконання судових рішень виконували княжі тіуни, вірники, мечники, отроки. У періоди підпорядкування українських земель Великому князівству Литовському, а згодом приєднання до Речі Посполитої на їх території діяли норми магдебурзького права, згідно з яким виконання рішень покладалося на судового пристава, який вибирався суддею з-поміж вільних громадян і мав право брати забезпечення, заарештовувати, накладати заборони щодо будь-якої людини та її майна по праву, коли він уповноважений до того судовим рішенням¹⁴.

Етимологія слова “тіун” вказує на те, що його значенням є “служитель”. “Вірник” – служитель, який збирав вири (грошовий штраф за вбивство людини). “Мечник” – очевидно, посадовець озброєний мечем. Мечник був також “ємцем”, тобто людиною, яка зловила злочинця. З огляду на це мечник міг виконувати поліцейські функції на місцях, виловлюючи злочинців та стежити за дотриманням закону. “Отроками” (давньорус. “хлопчик”, “дитя”, а також “слуга князя”) називали молодших дружинників князів і великих феодалів, які брали участь у збиранні данини та податків.

¹² О судебных приставах: Закон республики Казахстан от 7 июля 1997 г. № 150-1 <https://online.zakon.kz/document/?doc_id=1008026> (дата звернення: 02.03.2021).

¹³ Об исполнительном производстве и статусе судебных исполнителей: Закон Республики Казахстан от 2 апреля 2010 г. № 261-IV <https://online.zakon.kz/document/?doc_id=30617206> (дата звернення: 02.03.2021).

¹⁴ В Гончаренко (заг ред), *Хрестоматія з історії держави і права зарубіжних країн: навчальний посібник для юридичних вищих навчальних закладів і факультетів*, т 1 (Ін Юре 1998) 504.

Перспективи подальшого розширення повноважень виконавців

Розглядаючи коректність сучасної назви професії державного та приватного виконавця, крім просторового та часового аспекту, доцільно також брати до уваги перспективні напрями розвитку та трансформації повноважень таких суб'єктів у майбутньому.

Службовці юстиції Франції (*huissier de justice*) виконують дві основні функції – виконання судових рішень і засвідчення фактів, що мають юридичне значення. Такі службовці можуть засвідчувати факти певних подій за заявами громадян чи, наприклад, факт відсутності працівника на робочому місці. Також за зверненням заінтересованої особи вони документують вміст вебсайтів (наклеп, плагіат, недобросовісна реклама тощо). Такі документи є беззаперечним підтвердженням відповідних обставин для суду¹⁵.

Стаття 2 Закону Литовської Республіки “Про приставів”¹⁶ наділяє судових приставів Литви, крім повноважень із виконання виконавчих документів, вручення процесуальних документів та інших функцій, повноваженнями із засвідчення (констатування) фактів, що мають юридичне значення.

Констатація юридичних фактів застосовується для збору доказів, які в подальшому можуть бути використані як у суді, так і в правоохоронних органах. Будь-яка зацікавлена особа може звернутися для засвідчення факту пошкодження майна, затоплення приміщення, дисциплінарних чи інших порушень, дотримання кворуму чи інших обставин, після чого така зафіксована інформація не може бути піддана сумніву і є беззаперечним доказом.

В Україні законодавства, яке би комплексно визначало процедуру офіційного засвідчення широкого спектру фактів, що мають юридичне значення, не існує.

Враховуючи те, що робота виконавця тісно пов'язана із констатацією фактів у виконавчому провадженні (непроживання особи боржника за певною адресою, відмови від отримання процесуальних документів, неявки за викликом, учинення певних дій та утримання від їх учинення) через складання відповідних актів, вважаємо, що виконавців доцільно наділити додатковими повноваженнями із констатації будь-яких фактів, зокрема, поза процедурою виконавчого провадження, за зверненнями зацікавлених осіб.

Розширення повноважень виконавців із наданням функції засвідчення фактів сприятиме підвищенню якості правосуддя в Україні. Однак із наділенням державних і приватних виконавців такими повноваженнями

¹⁵ Huissier de justice (n 8).

¹⁶ Antstolis: Lietuvos Respublikos Įstatymas (2002 m. gegužės 9 d. Nr. IX-876) <<https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAD/TAIS.167057/asr>> (accessed: 02.03.2021).

назва професії “виконавець” виглядає ще недоречною. У разі такого розширення повноважень виконавців їхні функції вийдуть за межі лише організації примусового виконання рішень юрисдикційних органів, проте залишаться такими, що спрямовані на виконання функцій правосуддя (юстиції).

Особа, уповноважена державою здійснювати владні повноваження з примусового виконання рішень юрисдикційних органів та офіційного засвідчення фактів, що мають юридичне значення, має називатися “служителем (службовцем) правосуддя”, тобто “офіцером юстиції”.

Висновки. У різні часи на території сучасної України особи, уповноважені на примусове виконання рішень владних органів, мали різні назви відповідно до їхніх функцій і способу виконання покладених на них обов’язків. Так, за часів Київської Русі судові рішення виконували княжі тіуни, вірники, мечники, отроки. За часів Новітньої історії повноваження з примусового виконання судових рішень були покладені на судових виконавців, а після реформи 1999 р., у зв’язку з виведенням системи примусового виконання зі структури суду, слово “судовий” було прибрано. Оскільки термін “виконавець” має занадто широке коло трактування у побуті, до нього, з метою ідентифікації саме як відповідного службовця, було додано слово “державний”. Таким чином, з 1999 р. і до 2016 р. рішення юрисдикційних органів в Україні виконували державні виконавці. Після реформування системи примусового виконання в Україні з’явилися нові суб’єкти виконання, які відрізняються способом і джерелом фінансування діяльності. Законодавець, на противагу існуючим державним виконавцям, назвав нового суб’єкта виконання приватним виконавцем. Таким чином, актуальна назва професії “приватний виконавець” стала наслідком логічної хиби і не відповідає процесуальному статусу такого суб’єкта.

Дослідивши досвід багатьох зарубіжних країн, робимо висновок, що відповідні процесуальні особи, до функцій яких належить здійснення примусового виконання судових рішень, мають свої власні назви і не називаються загальним словом “виконавець”. Назви цієї професії за кордоном переважно означають служителя (службовця), церемоній-майстера, який дбає про дотримання формальної юридичної процедури. Наприклад, у Франції виконанням судових рішень займається *huissier de justice* – судовий офіцер, у Німеччині – *justizwachtmeister* – судовий службовець, який здійснює нагляд, а в Італії – *ufficiale giudiziario* – офіційний судовий представник.

Окрім того, взято до уваги перспективу розширення повноважень виконавців через наділення їх функцією констатації (засвідчення) фактів, що мають юридичне значення. У багатьох країнах світу функціями з примусового виконання рішень і функціями засвідчення фактів наділені

одні посадовці. Враховуючи перспективу такого реформування професії виконавця, доречною є зміна назви професії на таку, яка би відповідала її правовому статусу.

Особа, уповноважена державою на виконання таких важливих функцій у сфері юстиції, незалежно від джерела її фінансування, служить державі, тобто є службовцем (лат. *officiarius* – “посадова особа”, “службовець”).

Наслідком найменування таких службовців в Україні “виконавцями” є, зокрема, поширені некоректні переклади англійською – “*executor*” чи навіть “*performer*”¹⁷.

Таким чином, вважаємо за необхідне уніфікувати назви посад державного та приватного виконавця і привести назву професії суб’єкта владних повноважень у відповідність до його правового статусу, назвавши “офіцер юстиції”.

REFERENCES

Bibliography

Edited books

1. Honcharenko V (zah red), *Khrestomatiia z istorii derzhavy i prava zarubizhnykh krain: navchalnyi posibnyk dlia yurydychnykh vyshchykh navchflnyh zakladiv i fakultetiv, t 1* (In Yure 1998) (in Ukrainian).

Journal articles

2. Boieru V, ‘Strukturyzatsiia prychny nyzkoho rivnia efektyvnosti vykonannya rishen yurysdyktsiinykh orhaniv v Ukraini’ (2020) 5 Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal 48–54 (in Ukrainian).

Conference papers

3. Myroniuk R, ‘Napriamy reformuvannia systemy orhaniv vykonannya sudovykh rishen’ *Suchasna administratyvno-pravova doktryna zakhystu prav liudyny: tezy dopovidei ta naukovykh povidomlen naukovo-praktychnoi konferentsii* (Nats yuryd un-t im Ya Mudroho 2015) 60–4.

Newspaper articles

4. ‘Status vykonavtsia maie buty yedynym, bez podilu na derzhavnoho chy pryvatnoho: interv’iu Andriia Volkova holovnomu redaktoru Yehoru Zheltukhinu’ (*Iurydychna hazeta online*, 03.04.2015) <<https://yur-gazeta.com/interview/status-vikonavcya-maie-buti-edinim-bez-podilu-na-derzhavnogo-chi-privatnogo.html>> (accessed: 02.03.2021) (in Ukrainian).

¹⁷ <https://erpv.minjust.gov.ua/#/search-private-performer> – веб-адреса офіційного Єдиного реєстру приватних виконавців.

THE SIGNIFICANCE AND RELEVANCE OF THE NAME
OF THE PROFESSION OF A PRIVATE EXECUTOR
TO ITS LEGAL STATUS

ABSTRACT. The article examines one of the ways to improve the efficiency of enforcement proceedings by means of changing the names of the profession “state” and “private executor” to more relevant ones in terms of their legal status (rights and responsibilities) of such entities. The author considers the incorrect name of these professions as one of the many factors that lead to a misunderstanding of the powers given to the executor by the participants in the enforcement proceedings and, as a consequence, their destructive procedural behaviour. For the purpose of a comprehensive study, the author considers the existing experience in the spatial and temporal dimension such as foreign and historical experience. The article gives examples of the names of professions, whose powers at different times included the functions of enforcement of decisions. The names of such professions differed semantically depending on the peculiarities of their functions and place in the relevant system: Ciwun, Virnyk, Miecznik, Yemets, Otrok.

Numerous domestic publications on the modern foreign experience of enforcement of court decisions and other official authorities with jurisdiction, entities of enforcement of decisions, are mainly called court executor. The author of the article refutes the imposed definition and gives the examples of the names of the profession in different countries: France – Huissier de Justice – judicial officer, Germany – Justizwachtmeister – judicial guard master, Italy – Ufficiale Giudiziario – official judicial representative.

The study examines the reasons for the erroneous name of the profession of “private enforcement executor”, which appeared as opposed to “state enforcement executor”, which is also a consequence of a logical fallacy and contains the word “state” only in order to supplement the overused word “executor”.

In addition, in the article with reference to foreign experience the author considers the prospect of giving executors the function to establish legal facts, since such a function in the field of justice is quite close in essence to the functions currently assigned to executors. It is proposed that the powers of executors should go beyond the merely executive process, but remain within the scope of the functions of justice.

Taking into account the above mentioned aspects, the author came to the conclusion that the contemporary name of the profession of “state”, “private executor” is used incorrectly. Thus, it is suggested that it should be unified and changed to “justice officer”.

KEYWORDS: state executor; private executor; justice officer; status of executor; reform of enforcement proceedings.